FERICITUL ADAM

OVIDIU BUFNILĂ

Premiul III al revistei „Ştiinţă Şi Tehnică” la concursul „Avertisment pentru liniştea planetei” 1982

M-AM ÎNTREBAT adesea dacă teama de moarte poate fi înlocuită. O privesc pe Eva cum întinde rufele în grădină, avem o grădină mică, plină de tufe de liliac, o privesc, spuneam, pe Eva, şi caut să-mi imaginez ce s-ar întîmpla cu viaţa mea dacă ea nu ar fi o femeie adevărată, ci una din cauciuc, aşa cum am auzit că au acei soldaţi care luptă pentru lucruri deşarte, şi, aşa gonflabilă fiind, să pot s-o îngrămădesc într-o geantă „Diplomat”. Ei nu i-am mărturisit niciodată acest lucru, mă întreb asupra morţii, asupra ororilor războiului şi-mi spun că, fără îndoială, iubirea îndepărtează într-un fel frica ancestrală în faţa morţii. De o bucată de vreme şi eu şi Eva ne simţim spionaţi, deşi vecinii noştri par foarte prietenoşi, ne salutăm surîzînd şi ne împrumutăm cu diverse lucruri, e adevărat, ei se schimbă foarte des, vreau să spun că sînt într-un anume fel nişte nomazi am avut un vecin peste drum un general care s-a sinucis într-o dimineaţă lumea spunea că dăduse cîndva ordine contradictorii şi că de pe urma lor pieriseră o mulţime de oameni nevinovaţi care au fost acuzaţi de laşitate, gloanţele îi ajunseseră din urmă

pe cînd fugeau înapoi în tranşee, asta se întîmplase undeva pe malul oceanului, generalul murise într-o dimineaţă cînd începuse să ningă şi prin lume încă se mai simţea suflul războiului, apoi în locul generalului s-a mutat o florăreasă care ne înveselea seară de seară cu poveştile ei de dragoste, a plecat şi ea cu un cîntăreţ de jazz, s-au succedat apoi o mulţime de familii a căror existenţă era zdruncinată de zeci de certuri de pe urma banilor, de pe urma unor amanţi pe care nu-i vedea nimeni la faţă dar care aveau o mare putere de seducţie din cînd în cînd avea loc cîte o eclipsă solară atunci ningea Eva îmi spunea că nu mă mai iubeşte şi eu credeam că e doar un joc, uneori avea stări de apatie mă ruga să plecăm de acolo undeva departe pe ţărmul mării dar eu mă simţeam bine tocmai învăţasem să număr stelele uneori şi eu şi Eva aveam vise ciudate eu nu mai eram eu mă multiplicam la începutul visului apărea un fel de oglindă retrovizoare şi eu îmi vedeam chipul multiplicat în ea de zece de o sută de o mie de ori Eva rămînea însă mereu aceeaşi suspina după o rochie mă aştepta să mă întorc din război mă înşela cu un alt bărbat pe care nu-l cunoşteam niciodată uneori împinsă de gelozie Eva îmi turna otravă în mîncare şi eu n-am condamnat-o pentru acest lucru niciodată nu ştiu de ce mi se părea că o forţă ciudată pe care nu puteam decît s-o intuiesc o conducea pe cărările întortocheate ale existenţei într-unui din vise locuiam amîndoi într-un castel sau poate într-o cetate ne întîlneam pe furiş undeva sub un portal noaptea era adîncă şi sus pe ziduri se auzeau paşii greoi ai gărzilor Eva îmi acoperea faţa cu sărutări fierbinţi apoi totul se învolbura ne găseam într-o clădire înaltă în cel de-al doilea vis şi Eva mă acuza plină de furie că o înşelam cu propria mea secretară cu care făceam dragoste chiar acolo în birou pe o masă grea din stejar îmi amintea de cei trei copii pe care îi aveam apoi iarăşi se învolburau lucrurile Eva era ieşită pe stradă şi mă aştepta să mă întorc din război toată viaţa femeile aşteaptă doresc cu bucurie cîte un lucru şi speră să rămînă frumoase pînă la adînci bătrîneţi eu mă întorceam dintr-un ipotetic război Eva îmi turna apă să mă spăl găleata ruginise şi în spatele şopronului aşteptau o mulţime de lemne să fie tăiate.

În amurg cînd soarele incendia zările se puteau auzi şoaptele noastre venind dintr-o căpiţă de fîn toată viaţa noastră e făcută numai din dragoste pentru ea ne zbatem pentru ea tremurăm ne vindem şi ne uităm prietenii urîm setea de bani şi pe cei care se opun împlinirii noastre ne iubim copiii cu ardoare şi poate că desele conflicte care apar între noi sînt tocmai cealaltă faţă a dragostei noastre pentru ei nu ne mai înţelegem cu ei sîntem

demodaţi semn că nici un lucru nu e veşnic l-am iubit pe John Lennon ei iubesc muzica disco dar toţi împreună generaţia tango-ului generaţia primei nave cosmice generaţia bombei cu neutroni luptăm laolaltă împotriva războiului. El anulează orice iubire şi goleşte omul de valori, de cîntec, de încredere, oh, nu sînt un sentimental ci încerc să scap de această obsesie a unei morţi totale pentru că adevărul e că acum nu mai contează moartea unui singur om ci a tuturor. Apoi într-un alt vis Eva îmbrăcată într-un costum ciudat cu zeci de tubuleţe aleargă pe suprafaţa unei alte planete una violacee cu un soare violaceu eram înăuntrul unui modul care ne purta peste cratere de meteoriţi descopeream vestigiile unei alte civilizaţii care ca şi noi îşi fundamentase întreaga filosofie pe iubire. Aveam în fata noastră numai ruine şi brusc, speriaţi de tăcerea aceea acuzatoare am făcut dragoste ca să uităm.

O priveam pe Eva cum întindea rufe în mica noastră grădină şi mă întrebam ce-aş face dacă nu ar fi o femeie adevărată ci doar una din cauciuc aşa cum au acei soldaţi care luptă pentru lucruri deşarte mi-a trecut prin minte că aşa cum mă visam noapte de noapte mereu altcineva multiplicat cu o anume existentă s-ar putea ca la rîndul meu să fiu locul de refugiu al altcuiva al unui om care vrea să se elibereze de obsesii şi atunci îşi poate închipui sute de poveşti atrăgătoare poveşti de dragoste despre oameni obişnuiţi despre avari despre cei care rîd de neghiobia lumii dar care la rîndul lor sînt prea mici pentru a o putea stîrpi despre femei frumoase pe care nu le iubeşte nimeni despre lupta continuă a omului pentru a se elibera de angoasele existentei şi de spectrul războiului despre gingăşia copiilor despre dulceaţa şi parfumul unei flori apărută pe un teren arid unde cîndva s-au făcut experienţe nucleare subterane.

Eva întindea rufe şi-mi spuneam că e poate una din cele mai familiare imagini care există în mintea mea şi a celorlalţi bărbaţi din lume întindea rufe şi din cînd în cînd întorcea capul spre mine şi rîdea cerul albastru pătrundea pe tăcute în casă şi atunci se auzea muzica stelelor stăteam de vorbă cu fiinţe de pe alte planete îmblînzeam monştrii adîncurilor desluşeam secretul piramidelor şi al pietrelor mişcătoare din deşert luptam pentru pace ne iubeam.

O privesc pe Eva cum întinde rufe şi brusc un gînd înspăimîntător îmi trece prin minte DA Eva nu mai e aceeaşi cineva a înlocuit-o alerg în casă şi pentru prima oară încerc să adorm împotriva voinţei mele visez că urcă nişte scări privesc în urmă Eva e doar o femeie-robot care se mişcă datorită

curentului generat de o baterie urc scările şi izbucnesc în plîns am fost dintr-odată înşelat mi-am trăit de fiecare dată existenţele după dorinţele altcuiva am iubit am luptat am cîntat şi am eliberat astfel de obsesii pe altcineva urc scările în fugă deschid o uşă şi-l găsesc la masa de scris am ajuns în spatele lui scrie neîncetat nu ştie că nu mă mai poate stăpîni toate teoriile lui despre scriitură nu mai au nici o valoare începe un nou capitol în care eu o distrug pe femeia-robot nu puteam înţelege schimbarea camera de cărţi şi de foi bătute la maşină răsfoiesc cărţile el nu mă zăreşte descopăr plin de uimire toate existenţele mele îi simt răsuflarea bombănelile scrie şterge aruncă foaia mototolită maşina de scris ţăcăne din nou îl strig hei las-o pe Eva aşa cum e ea o femeie obişnuită care ştie să mă facă să uit de teama de moarte îşi scoate ochelarii se repede la rafturile de cărţi caută febril reflectează o clipă un zîmbet îi umple faţa de fericire ghicesc că îmi va găsi o nouă existenţă de acum nu mai are acea senzaţie de greaţă pe care i-o dă scriitura se întoarce la masa de scris nu mă vede nu exist pentru el decît acolo pe hîrtie dar eu sînt viu strig nu vreau să iubesc o femeie-robot e împotriva firii deschid uşa de la intrare şi încerc să ies pe stradă iată o stradă adevărată cu oameni adevăraţi nu se deosebesc prea mult sînt poate mai prinşi decît mine de micile lor probleme cotidiene, dar visul reîncepe iată-mă la o masă de scris ţin în mînă un stilou aproape bont cu care voi încerca să mă eliberez de obsesii scriu cu înverşunare şi încep să fiu tot mai convins că visul acesta nu se va mai sfîrşi niciodată şi că la rîndul meu voi încerca să mă eliberez de obsesii prin altcineva pe care hotărăsc să-l eliberez cîndva şi în timp ce scriu despre dragoste şi despre război înţeleg că am fost eliberat că exist într-adevăr în clipa aceea intră pe uşă o femeie o privesc cu teamă aştept să-i aud glasul îi aştept sărutul aş vrea ca Eva să fie atît de reală precum sînt şi eu să nu-mi fi jucat nimeni vreo farsă mă ridic de la masa de scris lumina se stinge şi împreună pentru a o mia oară descoperim adevărul despre viaţa şi despre dragostea noastră...